

ήθικως, άτιμάσθηκα, περισσότερο από όλους εκείνους που τούς συγχωρείτε τόν θυμό.

Έκδικήθηκα, σκότωσα. Έίταν τό νόμιμό μου δικαίωμα. Πήρα τήν εύτυχομένη τούς ζωή ως άντάλλαγμα τής φρικώδους ζωής που μου είχαν επβάλλει.

Θά ήπτε πός σκότωσα τούς γονείς μου ! Έίταν γονείς μου, αυτοί οί άνθρωποι για τούς οποίους ήπηρεα άποίοιο φορτίο, ένας τρώμος, μιά μουντζούρα για τούς οποίους ή γέννησις μου ήπηρεζε δυστυχία και ή ζωή μου μιά άπειλή ντροπή ; Ζητούσαν μιά ήσυχιστική άπόλαση και άπόκτησαν ένα παιδι που δέν περιέμεναν. Ξεβγάλαν τό παιδι. Σειρά μου είταν να κάμω τό ίδιο για τούς.

Και μολαταύτα, άκόμη, είμουν έτοιμος να τούς αγαπήσω. Πάνε δυό χρόνια, σάς τόπα, που ό άνδρας, ό πατέρας μου ήμπησε στό μαγαζί μου για πρώτη φορά. Δέν ήποκτεύθηκα τίποτε. Μου παράγγειλε δυό έπιπλα. Είχε πάρει, τόμαθα άργότερο, πληροφορίες από τόν παπα, υπό έχεμύθειαν, έννοείται, ότι είμουν παιδι του.

Έρχόταν συχνά μουδινε δουλειά και πλήρωνε καλά. Κάποτε κάποτε κάποτε μάλιστα μίλούσε για διάφορα πράγματα. Αισθανόμουν στοργή για τόν.

Στήν άρχή του έτους αυτού έφερε τή γυναίκα του, τή μητέρα μου. Όταν μπήκεν έτρεψε τόσο πολύ μου τό νόμισα πός τήν έπιασαν τά νύφια της. Ήπειτα ζήτησε ένα κάθισμα και ένα ποτήρι νερό. Δέν είπε τίποτε κοίταζε τό έπιπλό μου σάν παραζαλισμένη και δέν άπαντούσε παρά με ναι και όχι, όπως ένύχαινε, σε όλες τίς ερωτήσεις του ! Σάν έφευγε μου φάνηκε σάν τρελλή.

Ξανάρθε τόν έπομενο μήνα. Έίταν ήσυχη, κυρία του έαυτού της. Ήρειναν τήν ήμέραν εκείνην πολλήν ώραν φλυαρώντας και μου έδωσαν μιά μεγάλη παραγγελία. Τήν ξανοείδα τρεις φορές άκόμη, χωρίς τίποτε να καταλάβω.

Άλλά μιά μέρα άρχισε να μου μιλά για τή ζωή μου, τά παιδικά μου χρόνια, τούς γονείς μου. Άπάντησα : «Οί γονείς μου, Κυρία, είταν κάποιτοι άθλιοι που με έπέτοξαν». Τότε έβραλε τό χέρι στή καρδιά και έπεσεν άναίσθητη. Σκέφθηκα, εϋθύς. «Είπε ή μητέρα μου !» αλλά πρόεσα να μη με καταλάβουν. Ήθελα να τήν βλέπω να χρεχτεί.

Άλλά κ' έγώ μάζεψα διάφορες πληροφορίες. Έμαθα ότι είχαν παντρευτεί τόν περασμένο Ιουλίο και τούτο γιατί ή μητέρα μου πριν τρία χρόνια μόλις είχε χρεφεί. Είχε ψιθυριστεί ότι αγαπήθηκαν έν ό ζούσαν ό πρώτος σούγος, αλλά δέν είχαν καμμίαν άπόδειξη. Έγώ είμουν ή άπόδειξη, ή άπόδειξη που έκρυψαν στήν άρχή, και έλπίσανε να καταστρέψουν έπειτα.

Περήμενα ξαναφάνηκε ένα βράδυ, συνοδευόμενη πάντα από τόν πατέρα μου. Τήν ήμέραν εκείνη φαινόταν πολύ συνηνημένη δέν έξερω γιατί. Ήπειτα τή στιγμή που θάφευγαν μου είπε : «Θέλω τό καλό σου, γιατί μου φαίνεσαι καλό παιδί και εργατικό. Θα σκέφτεσαι βέβαια να παντρευτής κάποια μέρα. Έρχομαι να σε βοηθήσω για να διελεύθεις έλευθερα τή γυναίκα που θα σου πρόψαι. Έγώ, παντρεύτηκα παρά τή θελήσή μου μιά φορά, και έξερω πός ύπερφέρει κανείς σαυτή τή περίπτωση. Τώρα είμαι πλούσιος, χωρίς παιδιά, έλεύθερη, κυρία τής περιουσίας μου. Να ή προικα σου».

Μου έδωσαν ένα σφραγισμένο φακέλλο.

Τήν κοίταξα μέσα στό μύτια, έπειτα τής είπα : «Είστε ή μητέρα μου ;»

Οπισθοχώρησε τρία βήματα και σκέπασε τά μάτια με τό χέρι για να μη βλέπει πιά. Έκλεισε, ό άνδρας ό πατέρας μου, τήν εκάστους στήν άγκαλιά του και μου φώναξε : «Μά είσαι τρελλός !» Άπάντησα : «Καθόλου, έξερω καλά πός είστε οί γονείς μου. Δέν με γελών έμένα. Ομολογήστέ το και θα φυλάξω τό μυστικό σας. Δέν τάχω κοξό σας : θα μείνω ό,τι είμαι : ένας μοραγκός.

Οπισθοχώρησε πρής τήν έξοδο συγκαταάντως πάντα τή γυναίκα του που άρχισε να κλάει.

Έτρεξε κ' έκλεισα τήν πόρτα, έβραλα τό κλειδί στήν τσέπη μου, και ξαναείπα :

«Άητε τήν λοιπόν και άρνηθήτε άκόμα πώς δέν είνε ή μητέρα μου.»

Τότε θυμωσε, έγινε κάτσοχος, τρομαγμένος από τήν σκέψη ότι τό σκάνδαλον που άπόφυγαν ως τώρα ήμπορούσε να έσοσκη ξαφνικά ότι ή θέση τους στή κοινωνία, ή ύποληψή τους, ή τιμή τους θα χανόταν έτσι άπότομα ψιθύριος : «Είσαι ένας κανάγιας που θέλεις να μάς άποσπάσης λεπτά. Κάνε καλό λοιπόν στό λαό, στους πρόστυγους αυτούς, βοηθήσε τους, ύποστηρίξε τους !»

Ή μητέρα μου κατάληκτη, έλεγεν ύλοένα : «Πάμε να φύγουμε, πάμε να φύγουμε !»

Τότε καθώς ή πόρτα είταν κλειστή, έφώναξε ό άνδρας της : «Αν δέν μου άνοιξης άμέσως, θα σε ρίξω στή φυλακή για έκβιασμό και βία !

Είχα μείνει κύριος του έαυτού μου άνοιξα τήν πόρτα και τούς είδα να χάνονται στό σκοτάδι. Τότε μου φάνηκε ξαφνικά ότι όρφανεψα, έγκαταλείθηκα, σπαράχτηκα στό ποτόμι. Μιά τρομερή θλίψη, άνάμικτη με θυμό, με μίσος, άδηία, μ' έκρυβιωσε σάν να έξεγέρθησαν όλο μου τό είνε, σάν να έξεγέρθη για τό δικιο, τήν τιμή, τήν άποσιγιμένη στοργή. Άρχισα να τρέχω για να τούς φθάσω κατά μήκος τής οχθής του Σηκουάνα, που έπρεπε να άκολουθήσουν για να φθάσουν στό σταθμό του Σατού.

— Τους έφθασα σε λίγο. Ή νύχτα είχε πέσει θεοσκότεινη. Προχωρούσα κλεφτάτα πάνω στό χορτάρι, και δέν μ' άκούσαν. Ή μητέρα μου έκλαιε πάντα. Ο πατέρας μου έλεγε : Τό λάθος είνε δικό σου, έπέμενες να

τόν ίδής ! Έίταν μιά τρέλλα στήν θέση που βρισκόμαστε. Μπορούσαμε να τού κάνουμε καλό από μακριά, χωρίς να φαινούμαστε. Άφου δέν ήμπορούμε να τόν άναγνωρίσουμε για παιδί μας, σε τί χρησιμαίουν οίεπίκρινδους αυτές έπισκοπείς ; Τότε ορίχτηκα μπρός τους, κτετεύοντάς τους και ψιθύριος : «Βλέπετε πός είστε οί γονείς μου. Μή πετάξατε μιά φορά, θα με διώξετε πάλι !»

Τότε, Κύριε Πρόεδρε, σήκωσε τό χέρι του πάνω μου, σάς τό όρκίζομαι στό λόγο τής τιμής μου, στο νόμο, στή Δημοκρατία. Μείχτύπησε, και καθός τόν έπιασε από τό γιακά, τράβηξε από τήν τσέπη του ένα περιστρόφο.

Άναψε τό αίμα μου, δέν ήξερα τί έκαμα πιά, είχα τόν διαβήτη μου στήν τσέπη, τόν χτύπησα, τόν χτύπησα μαυτόν, όσο ήμπούσα. Τότε εκείνη άρχισε να φωνάζε τραβώντας μου τά γένεα : «Βοήθεια ! πιάστε τόν δολοφόνο». Φαίνεται ότι τήν σκότωσα κ' αΐτην. Ξέρω έγώ τί έκανα εκείνη τή στιγμή ;

Ήπειτα, σάν τούς είδα και τούς δυό ξαπλωμένους χάμω, τούς έπέταξα στον Σηκουάνα, χωρίς να σκεφθώ.

Νά.—Τώρα δικάστε με.

***

Ο κατηγορούμενος ξανακόθησε. Έξοιτίος τής άπονολύψεως αύτης ή υπόθεσις άναβλήθη για τήν έλλη συνεδρίαση του δικαστηρίου. Άν είμαστε ένοχοι τί όπόφαση θα βγάλαμε γ' αυτόν τόν φονιά τών γονιών του ;

Γκι ντε Μωπασσάν

*

ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ

Όταν τό θέλει ή κ. Βάνδερμπιλτ

Νά τί κάνουν τά χρήματα ! Σ' ένα μεγάλο έστιατόριο τών Παρισίων δειπνούσαν κάποτε ό κύριος και ή κυρία Βάνδερμπιλτ, τό βαθύπλουτον ζεύγος, μπρός στό όποιον τό Ρόστοχιδ έφαινετο... πτωχός ! Ο ένοδοχός φυσικά έβραλε τά δυνατά του όπως εύχαριστήθη τούς πελάτας του.

Άφου έδοκίμασε τό πρώτον φαγητόν ή κυρία είπε πρής τόν σούζο της :

— Θέλω να πάρω μαζί στήν Νέαν Ύόρκην τόν μάγειρο, όστις έμαγειρεύσε τό φαγητό αυτό.

Ο άμερικανός Κροΐσος κολιέ άμέσως τόν ξενοδόχο και ζήτη τόν άριστοτέχνην μάγειρον.

Προσέρχεται έντιμος με τόν λευκόν σκούφο του και τήν έμποροθέλα του και χαιρετά :

— Πώς όνομόσεως ; ερωτά ό Βάνδερμπιλτ.

— Ίωσήφ, άπαντά ό μάγειρος.

— Αί λοιπόν, κύριε Ίωσήφ, όνομαζείτε μαζί μας εις Άμερικην έντός πέντε ημερών.

— Δέν θέλω ν' άφήσω τούς Παρισίους, κύριε.

— Τριάντα χιλιάδες φράγκα μισθόν τό χρόνο !

— Όχι, κύριε, όχι.

— Σαραντα χιλιάδες !

— Όχι, κύριε όχι.

— Πενήντα χιλιάδες !

— Μά όχι, κύριε, σάς βεβαιώ πώς μου είνε αδύνατον.

— Έξήντα χιλιάδες και με συμβόλαιον για πέντε χρόνια !

— Δέχομαι και πηγαίνω να έτοιμάσω τά μπασότλα μου !...

